

ฝันสลาย ของฮาโรลด์ รอบบินส์

ทุกครั้งทุกคราที่นวนิยายเรื่องใหม่ของเขาออกสู่บรรณพิภพ ฮาโรลด์ รอบบินส์เคยต้องใช้ความอดทนในการรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานาที่มีต่อนวนิยายของเขา ในสหรัฐอเมริกาคำวิพากษ์วิจารณ์ที่สำคัญมักมาจากซีกิตะวันออกของประเทศ แต่ฮาโรลด์ รอบบินส์ ก็อดรู้สึกมิได้ว่า กลุ่มผู้ทรงอิทธิพลทางวรรณกรรมในภาคตะวันออกของสหรัฐอเมริกาไม่ค่อยจะเป็นมิตรกับเขานัก เพราะนวนิยายทุกเรื่องของเขาไม่ได้รับการต้อนรับที่ดีจากหนังสือพิมพ์ที่ทรงอิทธิพล อย่างเช่น *The New York Times* ตลอดระยะเวลา 30 ปีที่เขาอยู่ในโลกของวรรณกรรม นวนิยายเรื่องใหม่สุดของรอบบินส์คือเรื่อง *Dreams Die First* (ฝันสลาย) เพิ่งออกวางตลาดเมื่อต้นปีนี้(2521) ซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับนวนิยายเรื่องก่อนๆ ของเขา ที่มีได้รับการต้อนรับเท่าที่ควรจากกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลทางวรรณกรรมในอเมริกา แต่รอบบินส์ก็อดที่จะปลอบใจตัวเองและแกล้งแสดงความไม่แยแสต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์เหล่านั้นมิได้ ดังจะพบได้จากคำให้สัมภาษณ์ของเขา ซึ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร *Book Digest* ฉบับเดือนเมษายน 2521 มีใจความตอนหนึ่งว่า

“...บทวิจารณ์นวนิยายสองเรื่องสุดท้ายของผม ซึ่งพิมพ์ใน *The New York Times* แสดงท่าทีที่ตื้นเขินเล็กน้อย เมื่อเทียบกับบทวิจารณ์นวนิยายเรื่องก่อนๆ ของผม บทวิจารณ์เรื่องก่อนๆ โจมตีผมมากกว่านี้เล็กน้อย แต่ความคิดเห็นดูเหมือนจะแตกต่างไปตามตัวผู้วิจารณ์ ผมคิดว่านักวิจารณ์นวนิยายกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลทางภาคตะวันออก (ในสหรัฐอเมริกา) เริ่มท้อแท้ที่จะ โจมตีฮาโรลด์ รอบบินส์...”

เมื่อถูกถามว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เขาก็ให้คำอธิบายเพิ่มเติมว่า

“...ผมคิดว่า เป็นเพราะคนเหล่านั้นปรับความคิดตามกาลเวลา คนเหล่านั้นพยายามที่จะใช้ชีวิตอยู่กับปัจจุบัน แทนที่จะงมโข่งอยู่กับมาตรฐานของเมื่อ 75 ปีที่แล้ว”

ฮาโรลด์ รอบบินส์ เกิดที่มหานครนิวยอร์ก เมื่อ พ.ศ.2460 ชื่อที่ปรากฏในสูติบัตรคือ ฟรานซิส เคน (Francis Kane) เป็นเด็กอนาถาตั้งแต่เกิด เพราะถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง องค์กร Paulist Fathers Orphanage เป็นผู้เลี้ยงดูเมื่อแรกเกิด ต่อมาตระกูลรูบินได้รับไปเป็นบุตรบุญธรรม และโดยที่ตระกูลรูบินเป็นชาวยิว ฟรานซิส เคนจึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็น ฮาโรลด์ รูบิน (Harold Rubin) เพื่อให้ฟังเป็นยิวมากขึ้น ตอนนั้นเขามีอายุ 11 ปี และนับแต่นั้นเป็นต้นมา รอบบินส์มักจะอ้างอยู่เสมอว่าตนมีเชื้อสายยิว ทั้งๆ ที่ไม่ทราบว่ามีบิดามารดาที่แท้จริงเป็นใครมาจากไหน และเมื่อถูกถามว่า ทำไมจึงคิดว่ามีเชื้อสายยิว รอบบินส์มักจะตอบว่า ‘ผมรู้สึกเช่นนั้น’ ความรู้สึกฝังใจว่ามีเชื้อสายยิวของเขา

* ตีพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร *โลกหนังสือ* ปีที่ 1 ฉบับที่ 12 (กันยายน 2521)

ปรากฏอย่างชัดเจนจากนวนิยายเรื่อง *The Pirate* (ซึ่ง ‘นิตา’ แปลเป็นภาษาไทยว่า *เจ้าทะเลทราย*) ทั้งนี้เพราะเขาได้แสดงทัศนคติในทางลบต่อขบวนการปลดแอกปาเลสไตน์ (PLO) และแสดงทัศนคติในทางบวกต่ออิสราเอลอย่างชัดเจน ทั้งๆ ที่นวนิยายเรื่องดังกล่าวมิได้เข้าข่ายนวนิยายการเมืองแต่ประการใด

ตระกูลโรบินได้ส่งเสียให้รอบบินส์ศึกษาเล่าเรียนจนถึงระดับมัธยม โดยเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมออร์จ วอชิงตัน (George Washington High School) แต่ด้วยความไม่เอาถ่าน รอบบินส์จึงออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ 15 ปีครึ่ง แล้วใช้ชีวิตตระเวนไปยังที่ต่างๆ จนในที่สุดไปสมัครเป็นทหารเรือในปี 2486 แต่ทางกองทัพเรือไม่รับ เพราะเห็นว่าอายุน้อยเกินไป เขาจึงกลับไปสู่นิวออร์ค ทำงานรับจ้างกวาดหิมะอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไปทำงานในสำนักงานการบัญชีของแฟรงค์ อิริกสัน (Frank Ericson) ผู้มีชื่อเสียง เริ่มต้นด้วยการเป็นเด็กส่งข่าวสารประจำสำนักงาน และจบลงด้วยการเป็นนักคำนวณ ในช่วงระหว่างปีที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การดำรงชีวิตเป็นไปด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก แต่รอบบินส์โชคดีที่มีโอกาสคลุกคลีกับวงการธุรกิจการค้า และเก็บหอมรอมริบเงินออมไปทำมาค้าขาย จนหาเงินได้เกือบ 2 ล้านเหรียญอเมริกันก่อนที่จะมีอายุครบ 21 ปีเสียอีก รอบบินส์มักจะเล่าประวัติชีวิตในตอนี้ด้วยความภาคภูมิใจ เพราะแม้จะเป็นเด็กอ่อนหัด แต่เขาก็สามารถทำเงินได้มากมายถึงปานนี้ การกระโดดเข้าสู่วงการธุรกิจการค้าต่างๆ ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะนั้นมีข้อดีอยู่ข้อหนึ่ง ดังที่รอบบินส์ได้โอ้อวดอยู่เสมอ เมื่อกล่าวถึงประวัติชีวิตในตอนี้ว่า

“...ผมไม่มีทางที่จะล้มละลาย เพราะในเวลานั้นผมยังไม่บรรลุนิติภาวะ...”

วิถีชีวิตของรอบบินส์เริ่มแปรเปลี่ยนไป เมื่อไปทำงานเป็นพนักงานชิปปิง ในโกดังของบริษัทภาพยนตร์ยูนิเวอร์แซล (Universal Pictures) ซึ่งต่อมาในปี 2480 ทางบริษัทได้ส่งให้เขาไปเป็นพนักงานงบประมาณในฮอลลีวูด และได้รับเลื่อนตำแหน่งขึ้นเรื่อยๆ จากตำแหน่งพนักงานประมาณการผลิต หัวหน้าแผนกสถิติ หัวหน้าฝ่ายงบประมาณและวางแผน รองประธานงบประมาณและวางแผน และจบลงด้วยตำแหน่งประธานฝ่ายการเงินของบริษัท เหตุที่ได้รับความเลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่มีได้มีพื้นฐานการศึกษาแต่ประการใด ก็เพราะว่า “...เจ้านายผมชอบผม ผมจึงได้เลื่อนตำแหน่งอยู่เรื่อย...”

ในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งรองประธานฝ่ายการเงินของบริษัทภาพยนตร์ยูนิเวอร์แซลอยู่นั้น รอบบินส์ก็เริ่มหันเหมาอาชีพเขียนนวนิยาย เรื่องของเรื่องก็มีอยู่ว่า รอบบินส์ได้มีโอกาสอ่านนวนิยายเรื่องหนึ่ง ซึ่งทางบริษัทของเขาต้องจ่ายเงินถึง 300,000 เหรียญอเมริกันเพื่อซื้อลิขสิทธิ์นำมาสร้างภาพยนตร์ รอบบินส์เล่าว่า “...ผมคิดว่านวนิยายเรื่องนั้นยอดเยี่ยมเอามาก และผม

ก็บอกทางบริษัทเช่นนั้น ผมบอกว่า เพียงแต่จ่ายเงินให้ผมเพียง 100 เหรียญอเมริกัน ผมจะเขียนนวนิยายที่ดีกว่าเรื่องนั้น และผมก็ทำได้จริงๆ...”

Never Love A Stranger เป็นนวนิยายเรื่องแรกของรอบบินส์ ซึ่งตีพิมพ์ พ.ศ. 2491 โดยสำนักพิมพ์อัลเฟรด นอปฟ์ (Alfred A. Knopf) และเจ้าของสำนักพิมพ์นี้เองที่ได้เปลี่ยนชื่อจากฮาโรลด์ รูบิน มาเป็น ฮาโรลด์ รอบบินส์ (Harold Robbins) เพราะเห็นว่ารูบินเป็นชื่อที่ไม่ติดตลาด ตกลงรอบบินส์จึงเป็นมนุษย์สามชื่อ จาก ฟรานซิส เคน ตามที่ปรากฏในสตูดิโอ มาเป็นฮาโรลด์ รูบิน เมื่ออายุ 11 ปี และฮาโรลด์ รอบบินส์ เมื่ออายุ 31 ปี

นวนิยายเรื่องแรกของรอบบินส์ได้รับการต้อนรับจากตลาดหนังสือดีพอใช้ เพราะขายได้ถึง 65,000 เล่มในระบายนั้น และมีการตีพิมพ์ซ้ำติดต่อกันมาโดยไม่ขาดระยะ รวมเบ็ดเสร็จขายได้จนถึงปัจจุบันนี้ (2521) จำนวน 16 ล้านเล่ม

ถึงแม้รอบบินส์จะประสบความสำเร็จในการเขียนนวนิยาย แต่เขาก็ยังคงทำงานให้กับบริษัทภาพยนตร์ยูนิเวอร์แซล เพราะได้ทำสัญญาว่าจะทำงานจนครบเทอม 7 ปี เขาอยู่ทำงานในบริษัทนั้นจนถึงปี พ.ศ.2497 จึงได้ลาออก ภายหลังจากที่เขียนนวนิยายจบไปแล้วรวม 4 เรื่อง

ตลอดช่วงระยะเวลา 30 ปี ที่ฮาโรลด์ รอบบินส์ ก้าวเข้าสู่โลกรวมกรรม เขาเขียนนวนิยายรวม 14 เรื่อง และทุกเรื่องเป็นหนังสือ ‘ขายดี’ ชนิดที่มีการพิมพ์ติดต่อกันมาเรื่อยๆโดยไม่ขาดตลาด ฮาโรลด์ รอบบินส์ จึงเป็นนักเขียนนวนิยายเพื่อการค้าที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคนหนึ่งในสหรัฐฯ และในบรรดานวนิยาย 14 เรื่องของเขา ได้ถ่ายทำเป็นภาพยนตร์ไปแล้วรวม 9 เรื่อง ทั้งนี้นับรวมเรื่อง *The Betsy* ซึ่งนำออกฉายทั่วสหรัฐฯ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2521 และรวมทั้งเรื่อง *79 Park Avenue* ซึ่งถ่ายทำเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์ออกฉายเป็นตอนๆ ด้วย

แม้ว่าฮาโรลด์ รอบบินส์ จะเป็นนักเขียนนวนิยายยอดนิยม เมื่อพิจารณาจากจำนวนขาย แต่สำหรับในวงการวิจารณ์นวนิยายแล้ว เขามิได้เป็นที่เอ็นดูมากนัก รอบบินส์มักจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อยู่เสมอว่า เขียนแต่เรื่องเช็กชี กล่าวถึงบทอัศจรรย์ทางเพศอย่างหมดเปลือก และใช้ภาษาสวิงสวาย เสน่ห์ของนวนิยายของรอบบินส์ทั้งหมดที่สามารถดึงดูดผู้อ่านจำนวนมากได้ ก็จะมีเห็นอยู่ที่ประเด็นสำคัญทั้งสองนี้ ดังนั้น เมื่อถูกกล่าวหาว่าชอบเขียนแต่เรื่องทางเพศ เขาก็ตอบสวนในทันควันว่า

“...ผมไม่คิดว่าเป็นข้อกล่าวหา แต่เป็นข้อเท็จจริง เพศเป็นเรื่องสำคัญมากในชีวิตของเรา และเป็นเรื่องสำคัญมากของโครงสร้างภายในของมนุษย์ ผมรู้สึกว่าจะไม่สามารถเข้าใจมนุษย์ได้เลย หากผมไม่ทราบชีวิตทางเพศ ทักษะคติทางเพศ และจรรยาทางเพศของคนเหล่านั้น...”

ในประเด็นเรื่องการใช้ภาษาอย่างสวิงสวาย รอบบินส์ก็กล่าวว่า เขาใช้ภาษาร่วมสมัย และในระยะแรกนั้นเขาเองยังไม่กล้าใช้คำว่า “สังวาส” (fuck) ใดๆ ที่ก่อนหน้านี้ นอร์มัน เมลเลอร์ (Norman Mailor) เคยใช้คำนี้ โดยสะกดว่า fug ในนวนิยายเรื่อง *The Naked and the Dead* รอบบินส์ ยอมรับว่า ในนวนิยายเรื่องแรกของเขา คือ *Never Love A Stranger* เขาได้กล่าวถึงอาการ ‘ปิติสังวาส’ (orgasm) และกล่าวถึงอวัยวะเพศ และได้กล่าวเสริมต่อไปว่า

“...แต่มีใช้เรื่องของคำที่ใช้ที่ก่อให้เกิดความตื่นตึง หามิได้ หากแต่เป็นเรื่องของทัศนคติ บทพรรณนาและกิจกรรมทางเพศในนวนิยายเรื่องนั้นต่างหากที่ก่อให้เกิดความตื่นตระหนก คนบางคนกล่าวหาว่า ผมได้ช่วยปลดปล่อยวรรณกรรมอเมริกันให้หลุดพ้นจากข้อจำกัดในเรื่องเพศ คนเหล่านั้นกล่าวหาว่าผมเป็นบิดาแห่งนวนิยายอเมริกันยุคใหม่...”

รอบบินส์จะมีความพึงพอใจกับ ‘ช็อกกล่าวหา’ เหล่านี้ แต่เขาก็ยังไม่ยอมรับเกียรติตาม ‘ช็อกกล่าวหา’ ดังกล่าว เพราะถ้าหากเขาได้รับยกย่องเป็น “บิดาแห่งนวนิยายอเมริกันยุคใหม่” เฮนรี มิลเลอร์ (Henry Miller) ผู้เขียนนวนิยายหอมกลิ่นกามารเรื่อง *Tropic of Cancer* ก็ต้องเป็น ‘ปู่’ เพราะมิลเลอร์ได้แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศในนวนิยายของเขามาก่อนหน้านี้แล้ว รอบบินส์มีความเห็นว่า ปัจจุบันคนอเมริกันมีความเปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องทางเพศมากขึ้น และมีการใช้ภาษาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมามากขึ้น ด้วยเหตุดังกล่าวภาษาที่ใช้ในนวนิยายของเขาจึงค่อนข้างตรงไปตรงมา และเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่ทำให้นวนิยายของเขาขายดี แต่กระนั้นเขาก็ยังกล่าวว่า “...ผมไม่แน่ใจว่า สังคมก้าวตามผมทัน หรือว่าผมก้าวไปพร้อมๆ กับสังคม...”

เวลานี้ (2521) ฮาโรลด์ รอบบินส์ อายุ 61 ปีแล้ว และสามารถสร้างความมั่งคั่งจากการเขียนนวนิยาย ชนิดที่นักเขียนน้อยคนนักที่จะทำได้ ในปัจจุบันเขามีภูมิลำเนาอยู่ในฝรั่งเศส อาศัยอยู่ที่ เลอ กานนี (Le Cannie) ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในหุบเขาหลังเมืองกานส์ (Cannes) รอบบินส์จะใช้เวลาอยู่ที่นั่นประมาณปีละ 7 เดือน ใดๆที่เขาที่มีบ้านอยู่ในนครลอสแอนเจลิสด้วย แต่ที่ต้องซ่อนตัวอยู่ในฝรั่งเศสก็เพราะต้องการความสงบ ปลอดภัยจากการรบกวน เพื่อจะได้ใช้เวลาในการเขียนนวนิยาย ในปีหนึ่งๆ รอบบินส์จะใช้เวลาเขียนนวนิยายประมาณ 180 วัน นวนิยายเรื่องหนึ่งๆ ต้องใช้เวลาเขียนโดยถั่วเฉลี่ย 8-9 เดือน เมื่อถูกถามว่า เขาใช้เวลาเขียนหนังสือวันละกี่ชั่วโมง รอบบินส์ตอบว่า “...มันก็แล้วแต่ว่าจะเป็นอย่างไร ผมสามารถเขียนหนังสือได้ถึงวันละ 16 ชั่วโมง หากมีอารมณ์ หรือเพียงวันละ 2-3 ชั่วโมง...” ส่วนเวลาที่เหลือก็ใช้ไปกับการท่องเที่ยว โดยที่เขามีเรือยอชต์ขนาด 90 ฟุตอยู่ 1 ลำ และมีลูกเรือ 4 คน รอบบินส์ท่องเที่ยวไปกับเรือยอชต์ลำนี้จนทั่วทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

ฮาโรลด์ รอบบินส์ ไต่เต้าจากเด็กกำพร้าอนาถมาเป็นเศรษฐีได้อย่างไม่คาดฝัน นักวิจารณ์วรรณกรรมมากมายได้พากันตั้งข้อสังเกตว่า ในเมื่อรอบบินส์สามารถหาเงินหาทองได้

มากมายถึงปานนี้แล้ว เขาก็น่าที่จะหันมาเขียนนวนิยายที่มีลักษณะ ‘วรรณกรรม’ มากขึ้น แทนที่จะเขียนเพื่อการค้าเพียงโสดเดียว ในประเด็นนี้รอบบิ้นส์ตอบในการให้สัมภาษณ์ในนิตยสาร *Book Digest* ว่า

“...ผมจะไม่ผลักดันตัวเองหรือไม่ผลักดันผู้อื่นเช่นนั้น แต่ผมคิดว่า นวนิยายทุกเรื่องที่ผมเขียน เป็นเรื่องที่ดีที่สุดเท่าที่ผมจะเขียนได้ ผมคิดว่า นวนิยายทุกเรื่องเขียนเป็นวรรณกรรม ข้อที่น่าสนใจก็คือ นวนิยายทุกเรื่องที่ผมเขียนยังคงอยู่ นับแต่ปี 2491 ที่ผมเริ่มเขียนนวนิยาย ยังไม่มีนวนิยายเรื่องใดของผมเลยที่ขาดตลาด ผมคิดว่านั้นเป็นความสำเร็จในการเขียนหนังสือ...”

แต่ดูเหมือนว่า นักวิจารณ์วรรณกรรมทั้งหลายจะไม่ยอมรับว่า นวนิยายที่ขายดีเป็นนวนิยายที่ดีเสมอไป และรอบบิ้นส์เองก็พยายามปลอบใจตนเองด้วยการกล่าวว่า

“อะไรเล่าที่สร้างดิกเกนส์ (*Charles Dickens*) และอะไรเล่าที่สร้างคูมาส์ (*Alexandre Dumas*) ดิกเกนส์เป็นนักเขียนผู้ยากไร้ เพราะต้องส่งต้นฉบับให้แก่หนังสือพิมพ์รายวัน เพื่อหาเงินสำหรับการประท้วงชีวิต นักวิจารณ์วรรณกรรมร่วมสมัยของดิกเกนส์เองก็มิได้ถือว่าดิกเกนส์เป็นนักเขียนวรรณคดี แต่หากเวลานี้มิได้เป็นเช่นนั้น อเล็กซานเดอร์ คูมาส์กับบุตรของเขาก็ต้องเผชิญชะตากรรมทำนองเดียวกันในฝรั่งเศส ผมใคร่ขอกล่าวว่า นักวิจารณ์มิได้สร้างวรรณคดี นักเขียนต่างหากที่เป็นผู้สร้างวรรณคดี...”

ฮาโรลด์ รอบบิ้นส์ คงมีความฝันว่า แม้นวนิยายของเขาจะมีได้รับการต้อนรับจากวงการวิจารณ์วรรณกรรมในปัจจุบันมากเท่าที่ควร แต่นั่นก็คงไม่เป็นอุปสรรคที่จะทำให้นวนิยายของเขาไม่กลายเป็น ‘วรรณคดี’ ในอนาคต ดังที่เขาให้สัมภาษณ์คุยโม้ว่า “...เมื่อ *Never Love A Stranger* และ *Danny Fisher* ออกสู่ตลาด ก็ได้รับคำวิจารณ์ในทางที่ดีอยู่บ้าง แต่ก็ถูกโจมตีอยู่เหมือนกัน แต่สามสิบปีให้หลังเราก็พบว่า นวนิยายสองเรื่องนี้ปรากฏในรายชื่อหนังสือที่ได้รับการแนะนำให้อ่านสำหรับการศึกษาวรรณคดีอเมริกัน ทั้งยังมีรายการสัมมนาวรรณกรรมอเมริกันที่วิทยาลัยฮักซเลย์ (*Huxley College*) เป็นเวลาถึง 6 สัปดาห์ โดยพูดถึงฮาโรลด์ รอบบิ้นส์ บ้างว่าดี บ้างว่าเลว หรือเฉยๆ แต่นี่เป็นภาพสะท้อนสังคมอเมริกันที่ผมได้...”

ฮาโรลด์ รอบบิ้นส์มีความชื่นชอบนักเขียนนวนิยายในแนวเดียวกับตนเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะเป็น จอห์น โอ ฮารา (*John O'Hara*) หรือแจ็กเกอลีน ซูซันน์ (*Jacqueline Susann*) ผู้เขียนเรื่อง *Valley of the Dolls*, *The Love Machine*, *Once Is Not Enough* และ *Dolores* รอบบิ้นส์ได้อุทิศนวนิยายเรื่อง *Lonely Lady* ให้แก่ซูซันน์ และคอร์นีเลียส ไรอัน (*Cornelius Ryan*) ผู้เขียนเรื่อง *The Longest Day* และ *The Bridge Too Far* ซึ่งถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็งทั้งคู่ในระยะเวลาใกล้เคียงกัน แต่รอบบิ้นส์กลับไม่ชอบงานเขียนของฟิลิป รอท (*Phillip Roth*) ซอล เบลโลว์ (*Saul Bellow*) จอห์น อัปไดค์ (*John Updike*) และจอห์น ชิฟเวอร์ (*John Cheever*) โดยให้เหตุผลว่า บรรดานักเขียนที่เอ่ยนามมานั้นมักจะชอบเขียนเรื่องจากแง่มุมแคบๆ

เมื่อมีผู้ชี้ให้เห็นว่า มีความแตกต่างกันระหว่างงานเขียนประเภท ‘ประชานิยม’ กับ ‘งานเขียนที่ดี’ รอบบินส์ก็ตอบว่า ช่องว่างหรือความแตกต่างดังกล่าวนี้เป็นช่องว่างเทียมที่ถูกสร้างขึ้นโดยกลุ่มผู้ทรงอิทธิพลทางวรรณกรรมในสหรัฐฯ และนับวันช่องว่างดังกล่าวนี้ก็ยิ่งแคบ จะถูกขจัดให้หมดไป ดังนั้นเขาจึงยังคงยืนยันที่จะใช้แนวการเขียนเพื่อสนองความต้องการของตลาด รอบบินส์กล่าวอ้างว่า “...ผมเขียนเกี่ยวกับโลกที่เราอาศัยอยู่ และผมเห็นว่า นี่เป็นโลกที่คนส่วนใหญ่สนใจ นวนิยายของผมขายดีทุกแห่งหน ไม่จำกัดเฉพาะแต่ในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น...”

อย่างไรก็ตาม บทอัจฉริยะทางเพศและการเสพสังวาสยังคงเป็นจุดเด่นในนวนิยายเรื่องต่างๆ ของฮาโรลด์ รอบบินส์ แม้ว่าโครงเรื่องของนวนิยายบางเรื่องของเขาจะเกี่ยวกับการเมืองระหว่างประเทศ อาทิเช่น *The Adventurer* (กฤษณ์ วราญกูร แปลเป็นภาษาไทยแล้วในชื่อว่า *เทพบุตรทมิฬ*) ซึ่งกล่าวถึงการปฏิวัติในละตินอเมริกา และ *The Pirate* ซึ่งกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างยิวกับอาหรับ กระนั้นรอบบินส์ก็กล่าวถึงปรากฏการณ์และความเห็นทางการเมืองอย่างผิวเผิน นวนิยายของรอบบินส์ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายชีวิต และชีวิตทางเพศเป็นจุดสำคัญที่ชอบกล่าวถึง ตัวเอกในนวนิยายของเขาจึงมักจะมีความเป็นอยู่อย่างหรูหรา ฟุ้งเฟ้อ *The Carpetbaggers* นับเป็นตัวอย่างที่ดีดังกล่าว นวนิยายเรื่องนี้มีลักษณะเป็น roman a clef เพราะพยายามจำลองภาพชีวิตของ โฮเวิร์ด ฮิวส์ (Howard Hughes) เศรษฐีน้ำมันชาวอเมริกัน เรื่อง *The Adventurer*, *The Pirate* และ *Dreams Die First* ก็มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ในข้อที่ว่าแสดงถึงการดำรงชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อของตัวเอกในนวนิยาย ถ้าหากนวนิยายเหล่านี้ได้สะท้อนภาพที่แท้จริงของสังคม ก็คงเป็นการสะท้อนภาพกลุ่มคนกลุ่มเล็กๆ ในสังคมเท่านั้น ไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมอเมริกันหรือสังคมประเทศอื่นใดก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในระยะหลังๆ นี้ รอบบินส์เริ่มตระหนักถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ แต่การชี้ประเด็นของปัญหาซึ่งทำได้ไม่สู้ชัดเจนนัก ทั้งนี้เนื่องจากเขาให้ความสำคัญแก่ชีวิตทางเพศมาดั่งประเด็นสำคัญๆ เสียหมด ดังจะเห็นได้จากเรื่อง *Lonely Lady* ซึ่งกล่าวถึงชีวิตของผู้หญิงอเมริกันคนหนึ่งที่เขาตกความชอบอ่อนทางครอบครัว และต้องกระเสือกกระสนทำงานนานาประเภทเพื่อการประทังชีวิต ก่อนหน้านี้ก็มีเรื่อง *79 Park Avenue* กล่าวถึงชีวิตความเป็นมาของแม่เลี้ยงคนหนึ่ง เป็นต้น

สำหรับนวนิยายเรื่องล่าสุดของรอบบินส์ คือ *Dreams Die First* รอบบินส์กล่าวถึงโลกของพวกรักร่วมเพศ โดยพยายามมองบุคคลพวกนี้ในฐานะสามัญมนุษย์มากกว่าที่จะมองในฐานะมนุษย์วิบัติการ นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการต้อนรับจากชุมชนรักร่วมเพศอย่างดี สำนักพิมพ์ ไชมอนแอนด์ ชูสเตอร์ (Simon and Schuster) ผู้จัดพิมพ์นวนิยายเรื่องนี้ อ้างว่า ขณะนี้ (2521) ขายไปแล้ว 195,000 เล่ม และคาดว่าจะขายได้ถึง 260,000 เล่ม ตัวเอกในนวนิยายเรื่อง *Dreams Die First* ดังกล่าว มีอาชีพในการเป็นนักจัดทำนิตยสารสำหรับบุรุษ และเป็นคนที่มิชีวิตรักสองเพศ

(bisexual) ผู้อ่านนวนิยายเรื่องนี้จำนวนมากต่างก็คาดเดากันต่าง ๆ นานาว่า แบบจำลองสำหรับตัวเองในนวนิยายเรื่องนี้คือ ฮิว เฮฟเนอร์ (Hugh Hefner) เจ้าของนิตยสาร *Playboy* บ้าง หรือบ็อบ กุกชีโอเน (Bob Guccione) เจ้าของนิตยสาร *Penthouse* บ้าง หรือลาร์รี่ ฟลินท์ (Larry Flint) บ้าง แต่รอบบิ้นส์ได้ปฏิเสธว่า เขามิได้จำลองชีวิตของคนที่ย่านามในนวนิยายของเขาเลย แต่กระนั้น ก็ยอมรับว่า ตัวเอกที่เขาเขียนถึงนั้นมีตัวตนจริงๆ และครั้งหนึ่งเคยร่วมสังฆกรรมในการจัดทำนิตยสารสำหรับบุรุษ ปัจจุบันนี้ได้เลิกอาชีพดังกล่าวแล้ว ผลในการวิจารณ์นวนิยายเรื่องนี้มีทั้งในแง่บวกและลบ ไม่เฉพาะแต่หน้าวิจารณ์หนังสือของ หนังสือพิมพ์ *The New York Times* เท่านั้น ที่กล่าววิจารณ์เขาอย่างสาหัสเสียทีเดียว แม้แต่หน้าวิจารณ์ของ *Playboy* ยังได้วิจารณ์ *Dreams Die First* ของรอบบิ้นส์ไว้ในทำนองว่า ‘รู้บ่อยแล้วอย่าอวดรู้มาก-อันตราย!’

อนึ่ง ฮาโรลด์ รอบบิ้นส์ ชอบเขียนนวนิยายในรูปที่เรียกว่า ไตรพากย์ (trilogy) งานเขียนในรูป ‘ไตรพากย์’ เป็นงานเขียนที่ให้ตัวละครในเรื่องเดียวกัน 3 คนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ของตน นวนิยายที่เขียนในรูปแบบนี้จะประกอบด้วย 3 ภาค แต่ละภาคมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเอง แต่กระนั้นก็ยังมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และเปิดโอกาสให้ผู้อ่านปะติดปะต่อเรื่องทั้งหมด นวนิยายที่รอบบิ้นส์เขียนในรูปแบบไตรพากย์มีอยู่ 3 เรื่องด้วยกัน แต่ละเรื่องทิ้งช่วงห่างกันประมาณสิบปี เริ่มต้นด้วยเรื่อง *The Dreams of Merchants* ตามมาด้วยเรื่อง *The Carpetbaggers* และ *The Inheritors*

ในขณะนี้(2521) ฮาโรลด์ รอบบิ้นส์ กำลังเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ให้ชื่อไว้แล้วว่า *Memories of Another Day* ซึ่งตามถ้อยคำการให้สัมภาษณ์ของเขากล่าวว่า “...เป็นนวนิยายที่มีโครงเรื่องแปลกมาก เรื่องนี้เป็นไปตามทฤษฎีความทรงจำตามกรรมพันธุ์ของผม ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ผมคิดว่าให้คำอธิบายเกี่ยวกับความทรงจำที่ถูกถ่ายทอดตามกรรมพันธุ์ มันเป็นเรื่องของผู้นำกรรมกรชาวอเมริกันผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง อาจเป็นใครก็ได้ที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับจอห์น หลุยส์ (John L. Lewis)..”

ปัจจุบัน รอบบิ้นส์แต่งงานแล้ว และมีลูกสาวสองคน คนโตมีอายุ 22 ปี เกิดจากภรรยาคนแรก ส่วนคนเล็กอายุ 13 ปี ทุกวันนี้ นอกจากทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเขียนนวนิยายแล้ว รอบบิ้นส์ยังได้ลงทุนก่อตั้งบริษัท Harold Robbins International ซึ่งมีกิจการเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์โดยเฉพาะ

สำหรับนักเขียนคนโปรด รอบบิ้นส์มีความนิยมชมชอบงานเขียนของจอห์น สไตน์เบ็ค (John Steinbeck) เป็นอันมาก เขากล่าวว่า สไตน์เบ็คเป็นนักเขียนที่ดีที่สุดที่ชาวอเมริกันเคยมี เพราะเหตุว่า นวนิยายของสไตน์เบ็คสามารถสะท้อนภาพของสังคมอเมริกันได้อย่างเต็มที่

นับจากผู้ที่ยากจนที่สุดไปจนถึงผู้ที่ร่ำรวยที่สุด และรอบบินส์เองก็พยายามที่จะวัดรอยเท้าของสไตน์ เบ็ค ดังที่เขากล่าวให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“...ผมคิดว่า ผมจะแซงสไตน์เบ็คได้ ขอแต่ให้มีเวลาเท่านั้น...”

‘ขอแต่ให้มีเวลาเท่านั้น’ ของเขาอาจเป็นเงื่อนไขที่เป็นไปได้ยากสำหรับฮาโรลด์ รอนบินส์ผู้มีอายุ 61 ปีในปีนี้ เพราะตลอดระยะเวลา 30 ปีที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลกหนังสือ รอบบินส์ ก็ยังไม่สามารถแม้แต่จะเดินตามรอยของสไตน์เบ็คได้ และเขาอาจจะพบความจริงว่า ความฝันของตนนั้นเป็นเพียง ‘ฝันสลาย’ ตั้งแต่แรกเริ่มที่ก้าวสู่บรรณพิภพ ก็ต่อเมื่อเงื้อมมือแห่งมัจจุราชกำลัง คืบคลานมาหาเสียกระมัง...